

Ez csak egy hasonlító

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 34. szám, 2020. augusztus 19.

Még félálomban volt, amikor hirtelen Bendi kulcsának csörgését hallotta, kintről. Hanyatt fordult, és igyekezett az összes érzékszervét beélesíteni. Nem, az előszoba felől semmiféle zaj nem jött és Bendi sem jött be az ajtón. De hát érthető, hogy mégis úgy hallottam - mentegette magát az érzéki csalódása miatt -, ma lenne a születésnapja. Persze, hogy az ember olyankor azt szeretné, ha a másik itt lenne, vele. És ha nincs, akkor ideképzeld, ennyi az egész.

Bendi haláláról nem kapott partecédulát, azt se tudja, pontosan melyik temetőben nyugszik. Nem jó, hiszen ettől a halála valahogy lógva maradt odafenn a levegőben, akár egy elvágott telefonbeszélgetés, de tudomásul vette, hogy ez végül valami olyasmivé vált, ami már nem tartozik őrá. Éltek, éldegéltek, hosszasan és meleg intimitásban (akár egy mese), amikor is egyszer csak az első felesége azzal kezdte zsarolni Bendit, hogy megöli magát, az sem érdekl, mi lesz a gyerekükkel. Mire ő összeszedte a holmiját, és visszament hozzá. A professzori státuszát is magával vitte, tanítani se járt vissza Pestre.